

Η ΨΥΧΑΝΑΛΥΤΙΚΗ ΚΑΙ Η ΨΥΧΟΣΩΜΑΤΙΚΗ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ

Μία εισαγωγή στην συζήτηση της Στρογγυλής Τράπεζας του 7ου Συμπόσιου.

Σύμφωνα με τον P. Marty η *Ψυχοσωματική Διερεύνηση*, δηλαδή η ψυχαναλυτική εξέταση του τρόπου οργάνωσης και λειτουργίας της σωματοψυχικής οντότητας, είναι η βάση της συζήτησης γύρω από την ψυχοσωματική προσέγγιση, και επίσης, η κατανόηση της ψυχοσωματικής διερεύνησης είναι η βάση της εκπαίδευσης στην ψυχοσωματική.

Στην ψυχαναλυτική σκέψη η διαγνωστική προσέγγιση και η αποτύπωση της κλινικής εικόνας με την μορφή μίας ταξινομήσης, δεν έχουν κάποια ιδιαίτερη θέση, ίσως ούτε χαίρουν ιδιαίτερης εκτίμησης καθώς αυτό που ενδιαφέρει είναι ο άξονας μεταβίβασης αντιμεταβίβασης όπου στηρίζεται η διάγνωση σε σχέση με την αναλυσιμότητα κατά κύριο λόγο του υποκειμένου. Έτσι θεωρείται ότι, όταν η κλινική σκέψη επαφίεται σε ταξινομικά ή διαγνωστικά κριτήρια, της ψυχιατρικής ή ακόμα ψυχοδυναμικών κατηγοριοποιήσεων, αυτό συχνά αντανάκλα μια δυσχέρεια να ακολουθήσει κανείς το υλικό και τις ψυχικές κινήσεις που αναδύονται είτε στις αρχικές συνεντεύξεις είτε στην πορεία μίας ανάλυσης. Ωστόσο από τον Freud καθώς και από τους συνεχιστές του, έχουν διατυπωθεί διάφορες μορφές ψυχαναλυτικής νοσογραφικής ταξινομήσης, σε σχέση με την ψυχοπαθολογία και ιδίως ως προς την μεταψυχολογία.

Πολλές από αυτές τις προσπάθειες θεωρητικών και κλινικών νοσογραφικών τοποθετήσεων, εκκινούν από την ανάγκη κατανόησης και αντιμετώπισης ενός ευρέος πεδίου κλινικών οντοτήτων, όπου παρατηρούνται συχνά ασυνέχειες ή και παύσεις των ψυχικών κινήσεων, συνοδευόμενες από ρήξεις της σχέσης σώματος και ψυχισμού, ενώ στην κλινική εικόνα επικρατούν το πραγματικό, τα αισθητηριοκινητικά και αντιληπτικά ερεθίσματα και αποκρίσεις. Ο τρόπος διαμόρφωσης καθώς και εκτίμησης της μεταβιβαστικής σχέσης μεταβάλλονται αντίστοιχα, ενώ, πέραν της αναλυσιμότητας διερευνώνται οι μηχανισμοί και οι τάσεις αποδιοργάνωσης και αναδιοργάνωσης της σωματοψυχικής λειτουργίας. Μέρος αυτών των νοσογραφικών οντοτήτων είναι οι διάφορες μορφές και μηχανισμοί σωματοποιήσεων, των οποίων η (διαφορο)διαγνωστική προσέγγιση και διερεύνηση, απαιτήσε την ανάπτυξη μίας ιδιαίτερης μεθοδολογίας της κλινικής παρατήρησης, της κλινικής σχέσης, και της αντιμεταβιβαστικής λειτουργίας.

Μετά από μία υπενθύμιση ορισμένων βασικών θεωρητικών και κλινικών εννοιών της ψυχοσωματικής παθολογίας (τραύμα, χρηστική σκέψη, θεμελιώδης κατάθλιψη, σύστημα παλινδρόμησης και καθήλωσης, αποδιοργανώσεις), παρουσιάζεται η οργάνωση και το σκεπτικό της ψυχοσωματικής διερεύνησης, σε σχέση με την ψυχαναλυτική κλινική.

Οι ομιλητές, η Χρυσή Γιαννουλάκη και ο Ιάκωβος Κλεώπας, ακολουθώντας κάποια από τα νήματα της εργασίας της διερεύνησης, προσπαθούν να αναδείξουν την ύφανση του διάλογου μεταξύ της ψυχαναλυτικής και της ψυχοσωματικής σκέψης. Θα παρουσιάσουν και θα συζητήσουν μαζί με το κοινό της αίθουσας, τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά, τις διαφοροποιήσεις αλλά και τα σημεία συνέργειας αυτών των μορφών διερεύνησης, η οποία αποσκοπεί άλλωστε στην διατύπωση των θεραπευτικών ενδείξεων. Την συζήτηση συντονίζει η Αύρα Μπεράτη, καθηγήτρια ψυχιατρικής και διδάσκουσα αναλύτρια της ΕΨΕ.